

[Aksel Larsen.]

vises i hvert eneste Tilfælde gennem de sidste to—tre Aar, og netop derfor er bl. a. Grundloven overtraadt i disse Sager.

Forbudene imod Møder! Jeg har citeret et af dem, som Justitsministeren ikke kendte, til Trods for, at vi havde klaget til ham over det. Efter den 14. Januar sendte Fællesudvalget for de arbejdsløse en Skrivelse til Københavns Politidirektør og spurgte, hvad Meningen var, om Demonstrationer og Møder helt skulde forbydes i København, og man modtog et Svar, som sagde: Indtil videre kan de ikke tillades. Det kan man ikke snakke sig væk fra, et saadant Svar er afgivet, og jeg har spurgt: Hvor i Grundloven er det retshjemlet at nedlægge et saadant almindeligt Forbud? Men jeg har intet Svar faaet.

I Aarhus har Møder været tilladt i Aar, naar man ikke demonstrerede. Altsaa, Arbejderdemonstrationer er forbudt i Landets næststørste By. Vi talte bl. a. ogsaa om 1931, hvor gennem tre Maaneder saavel Møder under aaben Himmel som Demonstrationer var almindelig og kategorisk forbudt, og hvor Grundlovsparagraffen om Forsamlingsfrihed samtidig blev omhyggelig „respekteret“ af samtlige Indehavere af Lokaler i Aarhus med Arbejdernes Forsamlingsbygning i Spidsen, hvor man nægtede de arbejdsløse og Kommunisterne selv det mindste Lokale.

Jeg var selv ved en Lejlighed i Aarhus; jeg var Formand for Fællesudvalget for de arbejdsløse i København og var i denne Egenskab i Aarhus for at forhandle med Fællesudvalget for de arbejdsløse derovre, vi skulde holde et Fællesudvalgsmøde. Det viste sig umuligt for os i hele Byen at faa et Lokale, hvor der var Plads til 20 Mennesker, og for ikke at undlade at holde Mødet eller at overtræde Politimesterens Forbud imod Møder under aaben Himmel — hvilket jo heller ikke var behageligt, naar det var den Slags Møder — saa gjorde vi os skyldige i en alvorlig Forbrydelse imod Ejenomsretten, idet vi stjal et dertil indrettet Lokale i det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansens Forsamlingsbygning i Amaliegade. Vi okkuperede et Lokale i Kælderen og holdt et Møde paa mere end to Timer; Mødet blev afbrudt dels derved, at vi var nogenlunde færdige, og dels ved, at der kom Besked fra Bestyrelsen for Bygningen, som havde opdaget vor Tilstedeværelse, om, at hvis vi ikke gik godvilligt, saa skulde Politiet straks være der.

Det er et Eksempel paa, hvad Grundlovsparagraffen om Forsamlingsfrihed er

værd, og paa, hvad vi Kommuniste altid har hævdet, at Borgerskabet respekterer ikke sine egne Love og Bestemmelser, naar det drejer sig om at holde Arbejderne nede. (*En Stemme*: Arbejderne?). Arbejderne, ja, og det er jo ikke blot i Aarhus, det foregaar, og det er ikke blot konservative Værter og konservative Selskabslokaler, der i den Retning viser sig som — hvordan var det nu? — „Tilhængere af den fuldkomne“ — dobbelt understreget! — „fuldkomne Aandsfrihed i Danmark“, men ogsaa, og navnlig, Socialdemokratiet, som, hvor det kan komme af Sted med at lukke et Lokale for os, lukker det, ligesom man ogsaa for ganske nylig skriftligt har givet Værten paa Enghavevej Forbud imod at leje sine Lokaler ud til Kommuniste.

Nu er det ikke i noget Land lykkedes at standse den revolutionære Bevægelse ved den Slags Forholdsregler, og det lykkes heller ikke i Danmark. Men disse Ting er ret interessante til Belysning af „den fuldkomne Aandsfrihed“, som hersker i Danmark — i Henhold til Regeringens Mening!

Spørgsmaalet om sigtede, Dommeren, Fængslingsgrund o. s. v. er jeg kommet ind paa i Forbindelse med de konkrete Tilfælde, og jeg skal derfor kun ganske kort nævne Grundlovens Bestemmelser om Retsplejen i dens §§ 71, 72 og 78; jeg anmoder om Formandens Tilladelse til at citere af dem.

„Dommerne har i deres Kald alene at rette sig efter Loven“ — vi har set, hvorledes Preisler Knudsen opfatter dette.

„Offentlighed og Mundtlighed skal saa snart og saa vidt som muligt gennemføres ved hele Retsplejen“, og § 78 handler endelig om Fængsling og lignende Ting.

Offentlighed og Mundtlighed! Ja, vi har set det; vi har set, hvorledes man har holdt det ene lukkede Forhør efter det andet og parret dette med de endnu mere lukkede og hemmelige Forhør i Undersøgelseskamrene. Vi har ogsaa set det i Nakskov-Sagen, hvor Nakskovarbejderne faar deres Sag for Højesteret og faar den behandlet ved Højesteret i deres Fravær; de faar ikke Lov til selv at overvære Behandlingen af deres egen Sag; de androg om at faa Tilladelse til det, men Politimesteren i Nakskov sagde nej; og medens Arbejderne sad indespærrede paa Tinghuset i Nakskov, blev deres Sag behandlet for Højesteret i København, hvor Regeringens officielle Repræsentant, Rigsadvokatens Stedfortræder, forlangte dem dømt, og hvor den inofficielle Repræsentant for Anklagemyndigheden, den